

ไวยากรณ์การก และคำกริยาบอกการเคลื่อนที่

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการศึกษาคำกริยาตามแนวไวยากรณ์การก และการศึกษาคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ของนักไวยากรณ์ต่าง ๆ ดังนี้

การศึกษาและจำแนกคำกริยาตามแนวไวยากรณ์การก

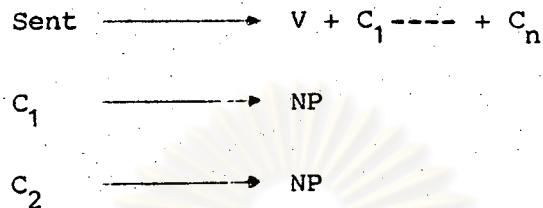
1. แนวคิดของไวยากรณ์การก

ผู้คิดไวยากรณ์การก คือ ชาร์ลส์ เจ. ฟิลล์มอร์ (Charles J. Fillmore) เขาเสนอทฤษฎีการกในบทความชื่อ "Toward a Modern Theory of Case" (Fillmore 1967: 252 - 261) และได้ขยายแนวคิดของเขาต่อมาในบทความชื่อ "Lexical Entries for verbs" (Fillmore 1968b : 373-393) และ "The Case for Case" (Fillmore 1968 a : 1 - 88)

ไวยากรณ์การกของฟิลล์มอร์ เน้นความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยาเป็นสำคัญ เขาเชื่อว่าภาษาของมนุษย์ย่อมมีความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยาในลักษณะต่าง ๆ อยู่ ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยาเช่นนี้ แสดงให้เห็นความเป็นไปของสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวมนุษย์ว่าใครทำอะไร ใครมีประสบการณ์อย่างไร อะไรเปลี่ยนแปลงไป สิ่งนั้นเกิดขึ้นที่ไหน ฯลฯ ฟิลล์มอร์ เรียกลักษณะความสัมพันธ์เหล่านี้ว่า การกสัมพันธ์ (Case relationships) หรือการก (Case) (Fillmore 1968 b : 382) เขาถือว่าการกนี้เป็นความสัมพันธ์ของหน่วยประโยคในชั้นลึกหรือโครงสร้างลึก (Deep structure)

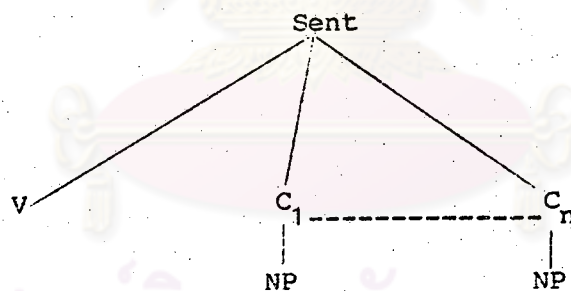
ฟิลล์มอร์ ถือว่าการกเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการวิเคราะห์ภาษา การกนี้จะอยู่ที่ส่วนพื้นฐาน (base component) ของไวยากรณ์ในทุก ๆ ภาษา (Fillmore 1968 a:21) เขากล่าวว่าโครงสร้างพื้นฐานของประโยคประกอบด้วยคำกริยาหนึ่งคำ และนามวลีหนึ่งนามวลี

หรือมากกว่า ซึ่งนามวลีแต่ละนามวลีนั้นจะมีความสัมพันธ์กับคำกริยาในการก่อกำเนิดประโยค (Fillmore 1968 a : 21) ในปี 1970 ฟิลล์มอร์ ได้กำหนดโครงสร้างหลักของประโยคสามัญประกอบด้วยคำกริยาหนึ่งคำ และการกชุดหนึ่ง (Cook 1971b: 11) ซึ่งเขียนออกมาเป็นกฎได้ดังนี้

"กฎแรกอ่านว่าประโยค (Sent) ประกอบด้วยหน่วยกริยา (v) และการกต่าง ๆ (C₁ + ----- + C_n) กฎที่ 2 และ 3 อ่านว่าการกก็คือนามวลี (NP)" (Cook 1971b: 11 อ้างถึงใน เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 22)

เราอาจจะเขียนแผนผังแสดงโครงสร้างหลักของประโยคใดประโยคหนึ่งตามกฎข้างต้นได้ดังนี้

ถ้ากริยาในโครงสร้างหลักมีการกมากกว่า 1 การก ลำดับจากซ้ายไปขวาของการกในโครงสร้างหลักจะเรียงลำดับตามการเลือกประธาน ฟิลล์มอร์จัดลำดับการเลือกประธานดังนี้ คือ A (Agent) E (Experience) I (Instrument)

O (Object) S (Source) G (Goal) ซึ่งหมายความว่าถ้ามี A อยู่ในโครงสร้างหลัก A จะเป็นประธาน ถ้าไม่มี A แต่มี E E จะเป็นประธาน ถ้าไม่มีทั้ง A และ E แต่มี I I จะเป็นประธาน (Cook 1971b: 13 อ้างถึงใน เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 23)

1.1 ชุดการกรของฟิลล์มอร์

ฟิลล์มอร์ เสนอความคิดว่าการกรเป็นเรื่องสำคัญสำหรับภาษาและควรจะมีชุดการกรที่เป็นสากล ดังนั้นเขาจึงพยายามเสนอชุดการกรที่สมบูรณ์เพื่อใช้กับภาษาต่าง ๆ ได้ทั่วไปถึง 2 ครั้ง ครั้งแรกในปี 1968 (Fillmore 1968 a: 24 - 25) จากนั้นเขาได้ปรับปรุงแก้ไขและเสนอการกรใหม่อีกในปี 1970 (Cook 1971b: 12) การกรที่เขาเสนอในครั้งหลังมีดังนี้

1. Agentive (A) ได้แก่ การกรของสิ่งมีชีวิตซึ่งเป็นผู้การกระทำ
2. Experience (E) ได้แก่ การกรของสิ่งมีชีวิตซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์
3. Instrumental (I) ได้แก่ การกรของพลังหรือสิ่งของซึ่งเป็นเครื่องทำให้เกิดการกระทำหรือการเปลี่ยนแปลงสภาพ
4. Objective (O) ได้แก่ การกรที่มีความหมายเป็นกลางที่สุด
5. Source (S) ได้แก่ การกรของจุดเริ่มต้น หรือแหล่งเดิม
6. Goal (G) ได้แก่ การกรของจุดสิ้นสุดหรือจุดหมาย
7. Locative (L) ได้แก่ การกรของบริเวณของการกระทำ
8. Time (T) ได้แก่ การกรของเวลาที่มีการกระทำ
9. Comitative (C) ได้แก่ การกรของสิ่งมีชีวิตซึ่งร่วมในการกระทำ
10. Benefactive (B) ได้แก่ การกรของสิ่งมีชีวิตซึ่งได้รับประโยชน์

1.2 ระดับของการกร

ฟิลล์มอร์ กล่าวถึง การกร 2 ระดับ คือ

ก. การกรในโครงสร้างลึก หรือที่เรียกกันว่า การกร (Case) หมายถึง ความสัมพันธ์ทั้งทางด้านความหมายและวากยสัมพันธ์ระหว่างคำนามและคำกริยา (Fillmore 1968a: 21) อ้างถึงใน เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 26)

ข. การกรในโครงสร้างผิว (Case form) หมายถึง ลักษณะการปรากฏของการกรในข้อ ก. ซึ่งจะปรากฏในโครงสร้างผิวในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปรากฏหน้าคำกริยาหรือหลังคำกริยา หรือหลังคำบุพบท (Fillmore 1968 a: 21 อ้างถึงใน เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 27)

ตัวอย่างเช่น

น้อง คลาน จากรั้ว

ประโยคนี้ คำนาม "น้อง" มีความสัมพันธ์กับคำกริยา "คลาน" ในลักษณะที่ "น้อง" เป็นสิ่งมีชีวิตซึ่งเป็นผู้กระทำ ส่วนคำนาม "รั้ว" มีความสัมพันธ์กับคำกริยา "คลาน" ในลักษณะที่ "รั้ว" เป็นแหล่งเติม ดังนั้น "น้อง" และ "รั้ว" จะบ่งการก (การกในโครงสร้างเล็ก) ผู้กระทำ และแหล่งเติมตามลำดับ

ในโครงสร้างผิว การกผู้กระทำ "น้อง" ปรากฏหน้าคำกริยา และอยู่ชิดคำกริยา เรียกว่า กัตการกในโครงสร้างผิว (Nominative case form) (Pranee Kullavanijaya 1974: 63)

ส่วนการกแหล่งเติม "รั้ว" ปรากฏหลังคำกริยา และหลังคำบุพบท "จาก" เรียกว่า กรรมการกในโครงสร้างผิว (Accusative case form) (Pranee Kullavanijaya 1974: 63)

1.3 ประเภทของการก

ฟิลล์มอร์ กล่าวถึงการก 2 ประเภท (Cook 1971 b: 12 และ 1971 c: 42) อ้างถึงใน เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 31) คือ

ก. การกที่มีความสำคัญต่อการจำแนกคำกริยา หมายถึง การกที่ปรากฏได้กับคำกริยาเพียงบางตำแหน่งนี้ จึงช่วยในการจำแนกคำกริยาได้ เช่น A (Agentive) O (Objective) E (Experiencer) G (Goal) เป็นต้น

ข. การกที่ไม่มีความสำคัญต่อการจำแนกคำกริยา หมายถึง การกที่ปรากฏได้กับคำกริยาทั่ว ๆ ไป จึงไม่มีความสำคัญต่อการจำแนกคำกริยา เช่น T (Time) เป็นต้น

ตัวอย่าง คำกริยา "ร้องไห้" และ "เสียใจ" เป็นคำกริยาต่างชนิดกัน เพราะจะปรากฏกับการกที่ต่างกันคือ "ร้องไห้" จะต้องปรากฏกับ A (Agentive) และ "เสียใจ" จะต้องปรากฏกับ E (Experiencer) ตามลำดับ เช่น

นิด ร้องไห้
A

นิต เสียใจ
E

ในขณะเดียวกัน คำกริยาทั้ง 2 นี้ก็สามารถปรากฏกับการก T (Time) ได้ เช่น

เมื่อวานนี้ นิค ร้องไห้
T A

เมื่อวานนี้ นิค เสียใจ
T E

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นว่า การก A และ E เป็นการกที่มีความสำคัญต่อการจำแนกคำกริยา แต่การก T เป็นการกที่ไม่มีความสำคัญต่อการจำแนกคำกริยา

2. การจำแนกชนิดของคำกริยาตามแนวไวยากรณ์การก

"ตามแนวไวยากรณ์การกเราศึกษาว่าคำกริยาปรากฏกับการกใดได้บ้าง การศึกษาคำกริยาอย่างนี้มีผลต่อการกำหนดจำแนกคำกริยา" (เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 39 อ้างถึง Fillmore 1968 a: 21) กล่าวคือ เราสามารถจัดคำกริยาที่ปรากฏกับการกแบบเดียวกันได้ไว้ในพวกเดียวกัน เช่น คำกริยา "ร้องไห้ ไอ ครวญคราง ยิ้ม ฯลฯ" เป็นคำกริยาที่ต้องปรากฏกับการกผู้ก่อกำการกระทำ (เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 92) ดังตัวอย่างประโยค เช่น

นิค ร้องไห้

สุนัข ครวญคราง

คนเจ็บ ไอ

น้อง ยิ้ม

ส่วนคำกริยา "หนัก สูง ยาว หนา ฯลฯ" เป็นคำกริยาที่ต้องปรากฏกับการกผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพ และอาจปรากฏกับการกปริมาณหรือไม่ก็ได้ (เพ็ญแข วงษ์ศิริ 2525: 98) ดังตัวอย่างประโยค เช่น

กระเป๋ หนัก

กระเป๋ หนัก ประมาณ 10 กิโล

เล็ก สูง

เล็ก สูง 170 ซม.

เข็อก ยาว

เข็อก ยาว 3 เมตร

หนังสือ ทนา

หนังสือ ทนา ประมาณ 400 หน้า

จากตัวอย่างข้างต้น เราจะสามารถจัดประเภทของคำกริยาทั้ง 8 คำ ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. คำกริยาที่ต้องปรากฏกับการกผู้ก่อการกระทำ ได้แก่ ร้องไห้ ครวญคราง
ไอ ยิ้ม

2. คำกริยาที่ต้องปรากฏกับการกผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพ และอาจปรากฏกับการกปริมาณหรือไม้ก็ได้ ได้แก่ หนัก สูง ยาว ทนา

การศึกษาคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ของนักไวยากรณ์บางท่าน

คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ เป็นคำกริยาชนิดหนึ่งซึ่งนักไวยากรณ์หลายท่านสนใจ ผู้วิจัยจะได้นำความคิดเกี่ยวกับคำกริยาชนิดนี้ของนักไวยากรณ์บางท่านมาแสดงไว้ดังนี้

1. คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ตามความเห็นของนักไวยากรณ์ต่างประเทศ

1.1 ชาร์ลส์ เจ. ฟิลล์มอร์ (Charles J. Fillmore)

ฟิลล์มอร์ กล่าวถึงคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ (motion verb) ในภาษาอังกฤษ (1971a: 254 - 258) ว่า คำกริยาชนิดนี้จะแสดงการเคลื่อนที่ของนามวลีจากสถานที่หนึ่งซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น ไปสู่อีกสถานที่หนึ่งซึ่งเป็นจุดสิ้นสุด เช่น come, go นอกจากนี้ ฟิลล์มอร์ยังกล่าวว่าคำกริยาบอกการเคลื่อนที่มีลักษณะคล้ายกับคำกริยา 2 ชนิด คือ คำกริยาบอกลักษณะอาการของการเคลื่อนที่ (manner of motion) (Fillmore 1971a: 258) เช่น swim, float และคำกริยาบอกการกระทบ (impingment verb) (Fillmore 1971 a: 254) เช่น hit, push

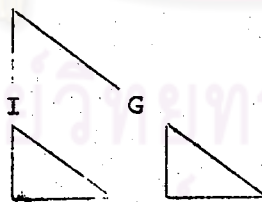
ตามความเห็นของฟิลล์มอร์ คำกริยาบอกลักษณะอาการของการเคลื่อนที่ (manner of motion) และคำกริยาบอกการกระทบ (impingment verb) ไม่ใช่คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ เขาอธิบายลักษณะของคำกริยาบอกลักษณะอาการของการเคลื่อนที่ และคำกริยาบอกการกระทบไว้ ดังนี้

คำกริยาบอกลักษณะอาการของการเคลื่อนที่จะมีความหมายเป็น 2 อย่าง อย่างหนึ่ง บอกลักษณะอาการ (manner) ตัวอย่างเช่น " The bottle is floating on the water " อีกอย่างหนึ่งบอกการเคลื่อนที่ (motion) ตัวอย่างเช่น " The bottle is floating in to the cave " (Fillmore 1971a: 257)

คำกริยาบอกการกระทบก็มีความหมายได้ 2 อย่าง ความหมายอย่างหนึ่งบอกการกระทบอย่างเฉยๆไม่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่แต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น ประโยค " John hit the fence with his cane. " hit จะมีความหมายบอกการกระทบ โดยมี John เป็นการกระทำ (Agent) the fence เป็นการกจกหมาย (Goal) และ his cane เป็นการเครื่องมือ (Instrument) ความหมายอีกอย่างหนึ่งเป็นความหมายที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่ ตัวอย่างเช่น " John hit the ball over the fence. " hit ในประโยคนี้มีความหมายบอกการกระทบ และบอกการเคลื่อนที่ด้วย เพราะการกจกหมายที่ได้รับ การกระทบ คือ the ball ได้เคลื่อนที่ไปเพราะแรงกระทบ the ball จึงเป็นการกจก (Object) ด้วย (Fillmore 1971a: 255)

ตัวอย่างประโยคหลังนี้เป็นประโยคซับซ้อน พิลล์มอร์ ถือว่ากริยา hit ในที่นี้เป็นกริยาออกสาเหตุ (cause) กล่าวคือเป็นสาเหตุให้เกิดการเคลื่อนที่อีกทีหนึ่ง ซึ่งอาจสรุปเป็นแผนภูมิต้นไม้ได้ดังนี้

cause

John hit the ball.

The ball went over the fence.

แผนภูมินี้มีความหมายว่า ประโยค " John hit the ball over the fence. " นี้เป็นประโยคซับซ้อนประกอบด้วย อนุพากย์* (Clause) 2 อนุพากย์ คือ " John hit

*วจินตน์ ภาดพุงค์ เรียกประโยคย่อย (Clause) ว่า "อนุพากย์" พระยา
อุปกิตศิลปสาร เรียก "อนุประโยค"

the ball." และ " The ball went over the fence." อนุภาคทั้ง 2 นี้เกิดร่วมกับกริยาบอกสาเหตุ "cause" โดยที่อนุภาค " John hit the ball " เป็นการกรอกรื่องมือ (Instrument) และอนุภาค " The ball went over the fence " เป็นการกรอกรุคหมาย (Goal)

กล่าวโดยสรุป คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ตามทัศนะของฟิลลมอร์มีความหมายบอกการเคลื่อนที่ของนามจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเท่านั้น นั่นคือคำกริยาบอกการเคลื่อนที่จะปรากฏรวมกับการกรอกรแหล่งเดิม (Source) หรือการกรอกรุคหมาย (Goal) คำกริยาที่มีความหมายอื่นแฝงอยู่ถึงแม้จะมีความเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่อยู่มากก็ไม่นับเป็นคำกริยาบอกการเคลื่อนที่

1.2 อาร์ อี ลองเอเคอร์ (R.E. Longacre)

ลองเอเคอร์ กล่าวถึงคำกริยาในภาษาอังกฤษ 3 ชนิด (1976: 74 - 76) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ได้แก่

1. คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ (motion)
2. คำกริยาบอกการผลักหรือดัน (propulsion)
3. คำกริยาบอกการย้ายที่ (locomotion)

คำกริยาทั้ง 3 ชนิดนี้ ลองเอเคอร์ถือเป็นคำกริยากรอกรุคเดียวกันแต่มีได้กำหนดชื่อกรอกรุคของคำกริยาเหล่านี้ ลองเอเคอร์กล่าวว่า คำกริยาทั้ง 3 ชนิดมีลักษณะร่วมกัน คือ มีความหมายบ่งบอกการเคลื่อนที่ของนามวลีซึ่งมีคุณสมบัติเป็นรูปธรรม (physical) (Longacre 1976: 74) ลองเอเคอร์ได้กล่าวถึงคำกริยาทั้ง 3 ชนิดไว้ดังนี้

1.2.1 คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ (motion)

คำกริยาบอกการเคลื่อนที่เป็นคำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง (P = Process verb) จะปรากฏรวมกับนามวลีซึ่งมีคุณสมบัติเป็นรูปธรรม (PHYSICAL) และแสดงการเคลื่อนที่ของนามวลีนั้นด้วย (MOTION) นามวลีซึ่งมีคุณสมบัติเป็นรูปธรรมนี้เป็นการกรอกรุคผู้ทรงรับ (P = Patient) นอกจากนี้อาจปรากฏรวมกับการกรอกรบริเวณ (L = Location) หรือไม้ก็ได้ ถ้าไม่เช่นนั้นอาจปรากฏรวมกับการกรอกรแหล่งเดิม (S = Source) หรือการกรอกรุคผ่าน (Path) หรือการกรอกรุคหมาย (G = Goal) การกรอกรุคกรอกรหนึ่งหรือไม้ก็ได้

ตัวอย่างคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ เช่น fell (Longacre 1976: 75)

Don fell from the chair.
P S

จากตัวอย่างนี้ คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ คือ "fell" แสดงการเคลื่อนที่ของนามวลีที่เป็นรูปธรรมและเป็นการกผู้ทรง-รับ คือ "Don" เคลื่อนที่จากการกแหล่งเดิม คือ "the chair"

1.2.2 คำกริยาบอกการผลักหรือดัน (propulsion)

คำกริยาบอกการผลักหรือดันเป็นคำกริยาแสดงหังอาการและการเปลี่ยนแปลง (AP = Action process verb) คำกริยาชนิดนี้จะปรากฏรวมกับการกผู้กระทำ (A = Agent) และการกผู้ทรง-รับ (P = Patient) และแสดงการกระทำของการกผู้กระทำซึ่งทำให้การกผู้ทรง-รับซึ่งมีคุณสมบัติเป็นรูปธรรม (PHYSICAL) เคลื่อนที่ (MOTION) คำกริยาชนิดนี้การกผู้กระทำอาจมีบทบาทเป็นการกแหล่งเดิมด้วย (A/S) หรือผู้กระทำและแหล่งเดิมอาจเป็นคำนามคนละคำก็ได้ ส่วนการกจุดผ่าน (Path) และการกจุดหมาย (G = Goal) อาจปรากฏรวมกับคำกริยาชนิดนี้หรือไม่ก็ได้

ตัวอย่างคำกริยาบอกการผลักหรือดัน เช่น threw (Longacre 1967: 75)

Tom threw the knife into the box.
A/S P G

จากตัวอย่างนี้ คำกริยาบอกการผลักหรือดัน คือ "threw" แสดงการกระทำของการกผู้กระทำ คือ "Tom" กระทำให้คำนามที่เป็นรูปธรรมและเป็นการกผู้ทรง-รับ คือ "the knife" เคลื่อนที่จากการกแหล่งเดิม คือ "Tom" ไปสู่การกจุดหมาย คือ "the box"

1.2.3 คำกริยาบอกการย้ายที่ (locomotion)

คำกริยาบอกการย้ายที่เป็นคำกริยาแสดงอาการ (A = Action verb) คำกริยาชนิดนี้จะปรากฏรวมกับการกผู้กระทำ (A = Agent) ซึ่งการกผู้กระทำนี้เป็นนามวลีที่มีคุณสมบัติเป็นรูปธรรม (PHYSICAL) และเป็นผู้เคลื่อนที่ (MOTION) ไปด้วยตัวเอง ลองเอเคอร์

ถือว่ากรการกระทำเป็นการผู้ทรง-รับด้วย (A/P) นอกจากนี้อาจปรากฏรวมกับการกรบริเวณ (L = Location) หรือไม่กี่ใด ถ้าไม่เช่นนั้นอาจปรากฏรวมกับการกรแหล่งเดิม (S = Source) หรือการกรจุดผ่าน (Path) หรือการกรจุดหมาย (G = Goal) การกรใดกรหนึ่งหรือไม่กี่ใด

ตัวอย่างคำกริยาบอกกรายที่ เช่น traveled (Longacre 1976: 76)

Harriet traveled in Europe.
A/P L

จากตัวอย่างนี้คำกริยาบอกกรายที่คือ "traveled" แสดงการเคลื่อนที่ของนามวลีที่เป็นรูปธรรมและเป็นทั้งการกรผู้กระทำและผู้ทรง-รับคือ "Harriet" เคลื่อนที่อยู่ในกรบริเวณคือ "Europe"

คำกริยาบอกกรเคลื่อนที่ (motion) ตามที่ชนะของลองเอเคอร์จะมีความหมายบอกกรเคลื่อนที่ของนามวลีที่เป็นกรการกรผู้ทรง-รับเท่านั้น ลักษณะของการเคลื่อนที่อาจเป็นการเคลื่อนที่จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หรือเป็นการเคลื่อนที่อย่างไม่มีจุดสิ้นสุดก็ได้ นั่นคือ คำกริยาบอกกรเคลื่อนที่จะปรากฏรวมกับการกรแหล่งเดิม จุดหมาย จุดผ่าน หรือบริเวณก็ได้ ส่วนคำกริยาที่มีความหมายบอกกรเคลื่อนที่ของนามวลีที่เป็นกรการกรผู้กระทำ ลองเอเคอร์เรียกชื่อว่า คำกริยาบอกกรายที่ (locomotion) และคำกริยาที่มีความหมายบงบอกกรกระทำของนามวลีที่เป็นกรการกรผู้กระทำ ซึ่งทำให้นามวลีที่เป็นกรการกรผู้ทรง-รับเคลื่อนที่นั้น ลองเอเคอร์เรียกชื่อว่า คำกริยาบอกกรผลักหรือดัน (propulsion) คำกริยาทั้ง 2 ชนิดนี้ต่างก็อยู่ในกลุ่มเดียวกับคำกริยาบอกกรเคลื่อนที่ (motion) คือ ต่างก็เป็นกริยาที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่ทั้งสิ้น

1.3 ดอน แอล เอฟ นิลเซน และ อัลลีน เพซ นิลเซน (Don L.F.

Nilsen and Alleen Pace Nilsen

นิลเซน กล่าวถึงคำกริยาบอกกรเคลื่อนที่ (Verbs of motion) ในภาษาอังกฤษ (Nilsen 1965: 109 - 115) ว่ามี 4 ชนิด คือ

1. คำกริยาบอกกรเคลื่อนย้าย (Verbs of transportation)
2. คำกริยาบอกกรเปลี่ยนที่ (Verbs of transfer)
3. คำกริยาบอกกรแลกเปลี่ยน (Verbs of exchange)
4. คำกริยาบอกกรสื่อสารด้วยวาจา (Verbs of communication)

นอกจากนี้แล้ว เช่นยังจำแนกคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ซึ่งมีไวยากรณ์การสื่อสารด้วยวาจา และคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ซึ่งแสดงการสื่อสารด้วยวาจา

คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ซึ่งมีไวยากรณ์การสื่อสารด้วยวาจา ได้แก่ คำกริยา 3 ชนิดแรก คือ คำกริยาบอกการเคลื่อนย้าย คำกริยาบอกการเปลี่ยนที่ และคำกริยาบอกการแลกเปลี่ยน คำกริยาเหล่านี้ การกรอกรับ (Object) ต้องเป็นคำนามที่เป็นรูปธรรม (concrete) ซึ่งจะหมายถึงสิ่งมีชีวิตหรือสิ่งไม่มีชีวิตก็ได้ (Nilsen 1965: 110) ส่วนคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ซึ่งแสดงการสื่อสารด้วยวาจา ได้แก่ คำกริยาชนิดที่ 4 คือ คำกริยาบอกการสื่อสารด้วยวาจา คำกริยาชนิดนี้การกรอกรับ (object) เป็นคำนามที่เป็นนามธรรม (less concrete) ซึ่งได้แก่ เรื่องราวที่โต้ตอบสื่อสารกันนั่นเอง (Nilsen 1965: 110)

นี่แลงกล่าวถึงคำกริยาแต่ละชนิดไว้ดังนี้

1.3.1 คำกริยาบอกการเคลื่อนย้าย (Verbs of transportation)

คำกริยาชนิดนี้จะแสดงการเคลื่อนที่ของการกรอกรับ (Agent) จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หรือเคลื่อนที่โดยไม่ว่าหนทางใดก็ตามก็ได้ คำกริยาชนิดนี้อาจเกิดในประโยคกรรม โดยมีการกรอกรับเป็นนามที่เคลื่อนที่ และอาจมีการกรอกรับเพิ่มเติม (Source) จุดผ่าน (Path) หรือจุดหมาย (Goal) เกิดรวมด้วยหรือไม่ก็ได้

ตัวอย่างเช่น went (Nilsen 1965: 110)

John went from Miami to New York.

จากตัวอย่างนี้ "went" คือ คำกริยาบอกการเคลื่อนย้าย แสดงการเคลื่อนที่ของการกรอกรับ คือ "John" เคลื่อนที่จากการกรอกรับเพิ่มเติม คือ "Miami" ไปสู่การกรอกรับจุดหมาย คือ "New York"

นอกจากนี้คำกริยาบอกการเคลื่อนย้ายยังอาจปรากฏกับผู้กรอกรับและผู้ทรง-รับพร้อมกันโดยมีผู้ทรง-รับอยู่หลังกริยาในโครงสร้างผิว และมีความหมายบ่งบอกว่าผู้กรอกรับและผู้ทรง-รับเคลื่อนที่ไปด้วยกัน ตัวอย่างเช่น canoed (Nilsen 1965: 112)

We canoed the children from Lake Erie to Lake Michigan.

จากตัวอย่างนี้ "canoed" คือ คำกริยาบอกการเคลื่อนย้าย แสดงการเคลื่อนที่ของการกระทำ คือ "we" ซึ่งเคลื่อนที่ไปพร้อมกับการถูกรับ คือ "the children" เคลื่อนที่จากการกแหล่งเดิม คือ "Lake Erie" ไปสู่การกจุดหมาย คือ "Lake Michigan"

นอกจากนี้แล้ว เชนยังกล่าวถึงอรรถลักษณะ ของคำกริยาบอกการเคลื่อนย้ายว่าคำกริยาชนิดนี้อาจจำแนกตามอรรถลักษณะ ที่สัมพันธ์กันเป็นกลุ่ม ๆ ได้ เช่น

คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนย้ายอย่างสง่าผ่าเผย เช่น prance, march

คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนย้ายด้วยความเหน็ดเหนื่อย เช่น plod, stagger

คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนย้ายในระยะใกล้ ๆ เช่น hurdle, hop

คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนย้ายอย่างไม่มีจุดหมายปลายทาง เช่น meander,

saunter

ฯลฯ

นิต เชนกล่าวว่คำกริยาบอกการเคลื่อนย้ายจะมีความหมายบ่งบอกเครื่องมือที่มักจะ เป็น ขา (Nilsen 1965: 111)

นามวลีที่ปรากฏกับคำกริยาบอกการเคลื่อนย้ายในโครงสร้างลักษณะคือ การกผู้กระทำ (A) การกแหล่งเดิม (S) การกจุดผ่าน (P) และการกจุดหมาย (G) ส่วนการกเครื่องมือ (I) และการถูกรับ (O) อาจปรากฏด้วยหรือไม่ก็ได้ (Nilsen 1965: 112)

1.3.2 คำกริยาบอกการเปลี่ยนที่ (Verbs of transfer)

คำกริยาชนิดนี้จะแสดงการกระทำของการกผู้กระทำ ที่ทำให้การถูกรับเคลื่อนที่ ดังนั้น คำกริยาบอกการเปลี่ยนที่จึงเกิดในประโยคกรรมเสมอ (Nilsen 1965: 112) คำกริยาชนิดนี้ มักมีความหมายบ่งบอกเครื่องมือซึ่งมักจะเป็น "มือของการกผู้กระทำ" และมีอรรถลักษณะที่สัมพันธ์กันเป็นกลุ่ม ๆ เช่น

คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนที่ชั่วคราว เช่น lend, borrow

คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนที่อย่างถาวร เช่น give, take

คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนที่อย่างรวดเร็ว เช่น seize, grab

คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนที่อย่างผิดกฎหมาย เช่น steal, pilfer

ฯลฯ

นามวลีที่ปรากฏกับคำกริยาบอกการเปลี่ยนที่ในโครงสร้างลึก คือ การกผู้กระทำ (A) การกผู้รับ (O) การกแหล่งเดิม (S) การกจุดผ่าน (P) และการกจุดหมาย (G) ส่วนการกเครื่องมือ (I) อาจปรากฏด้วยหรือไม่ก็ได้ (Nilsen 1965: 112)

1.3.3 คำกริยาบอกการแลกเปลี่ยน (Verbs of exchange)

คำกริยาชนิดนี้จะแสดงการเปลี่ยนที่สิ่ง 2 สิ่งซึ่งต่างก็เป็นผู้รับกริยา นามวลีที่หมายถึงสิ่ง 2 สิ่งนี้ต่างก็เป็นการกผู้รับ (O) (double transfer) (Nilsen 1965: 113)

ตัวอย่างเช่น acquired (Nilsen 1965: 113)

John acquired the house (from Mary)

(for \$150,000)

จากตัวอย่างนี้ นิลเซนอธิบายว่ามี การเปลี่ยนที่สิ่ง 2 สิ่งในเวลาเดียวกัน คือ "the house" เปลี่ยนเจ้าของจาก "John" มาเป็นของ "Mary" และ "\$15,000" เปลี่ยนเจ้าของจาก "Mary" มาเป็นของ "John" (Nilsen 1965: 113)

นามวลีที่ปรากฏกับคำกริยาบอกการแลกเปลี่ยนในโครงสร้างลึกจะมีการกผู้กระทำ 1 การก และการกผู้รับ แหล่งเดิม จุดผ่าน และจุดหมาย อย่างละ 2 การก (Nilsen 1965: 113)

1.3.4 คำกริยาบอกการสื่อสารด้วยวาจา (Verbs of communication)

คำกริยาชนิดนี้มีความหมายบอกการเคลื่อนที่ของนามวลีที่เป็นนามธรรม ซึ่งเป็นการกผู้รับ (O) และจะปรากฏรวมกับการกผู้ประสพการณ์ (E) ด้วย

นามวลีที่ปรากฏกับคำกริยาบอกการสื่อสารด้วยวาจาในโครงสร้างลึกเสมอ คือ การกผู้กระทำ (A) การกผู้ประสพการณ์ (E) การกผู้รับ (O) และการกเครื่องมือ (I) สำหรับการกเครื่องมือมักไม่ค่อยปรากฏในโครงสร้างผิวเพราะยอมเข้าใจกันอยู่แล้วว่าเป็นเสียงพูด หรืออวัยวะในการออกเสียง (Vocal tract) (Nilsen 1965: 114)

ตัวอย่างเช่น told (Nilsen 1965: 113)

John told Mary to do the dishes.

จากตัวอย่างนี้ คำกริยาบอกการสื่อสารด้วยวาจา คือ "told" "John" เป็น การกผู้กระทำ "Mary" เป็นการกผู้มีประสบการณ์ "to do the dishes" เป็นการก ผู้รับ "เสียงหูของ John" นั่นคือได้ว่าเป็นการกเครื่องมือ และจะถือว่า "John" เป็น การกแหล่งเดิม และ "Mary" เป็นการกจุดหมายด้วยก็ได้ (Nilsen 1965: 114)

นิลเซน กล่าวเพิ่มเติมไว้อีกว่า การร้องของสัตว์ก็นับเป็นคำกริยาบอกการสื่อสารด้วย วาจาด้วย เพราะสัตว์ร้องเนื่องจากมีสาเหตุเช่นเดียวกับคน เช่น เพราะหิว กลัว ฯลฯ (Nilsen 1965: 115)

2. เปรียบเทียบลักษณะของคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ตามความเห็นของ ฟิลล์มอร์ ลองเอเคอร์ และ นิลเซน

จากการศึกษาเรื่อง คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ของนักไวยากรณ์ทั้ง 3 นี้ จะเห็นว่า ความคิดของเขาเกี่ยวกับคำกริยาบอกการเคลื่อนที่แตกต่างกันไปบ้าง ดังจะแสดงในตารางนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบลักษณะของคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ตามความเห็น ของ ฟิลล์มอร์ ลองเอเคอร์ และ นิลเซน

ฟิลล์มอร์	ลองเอเคอร์	นิลเซน
1. แสดงการเคลื่อนที่ของ การกผู้กระทำ (Agent) หรือการกผู้รับ (Object)	1. แสดงการเคลื่อนที่ของ การกผู้ทรง-รับ (Patient)	1. แสดงการเคลื่อนที่ของ การกผู้กระทำ (Agent) หรือการกผู้รับ (Object) ก็ได้
2. เกิดในประโยคกรรม หรือประโยคกรรมกัได	2. เกิดในประโยคกรรม เสมอ	2. เกิดในประโยคกรรม หรือประโยคกรรมกัได
3. การเคลื่อนที่จะบ่งแหล่ง เดิมหรือจุดหมาย ถือเป็น การเคลื่อนที่ซึ่งมีจุดสิ้นสุด	3. การเคลื่อนที่จะบ่งแหล่ง เดิม จุดผ่าน จุดหมาย หรือบริเวณกัได จะมีจุด สิ้นสุดหรือไม่ก็ได้	3. การเคลื่อนที่จะบ่งแหล่ง เดิม จุดผ่าน จุดหมาย หรือบริเวณกัได จะมีจุด สิ้นสุดหรือไม่ก็ได้

ฟิล์มออร์	กองเอเคอร์	นิลเซน
4. นามวลที่เคลื่อนที่จะเป็น สิ่งที่เป็นรูปธรรม มีชีวิต หรือไม่ก็ได้	4. นามวลที่เคลื่อนที่จะเป็น สิ่งที่เป็นรูปธรรมมีชีวิต หรือไม่ก็ได้	4. นามวลที่เคลื่อนที่จะเป็น สิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือ นามธรรมก็ได้ ถ้าเป็น รูปธรรมจะมีชีวิตหรือไม่ ก็ได้
5. ความหมายของคำกริยา บอกการเคลื่อนที่จะไม่ บอกลักษณะอาการใน การเคลื่อนที่	5. ความหมายของคำกริยา บอกการเคลื่อนที่ อาจ บอกลักษณะอาการใน การเคลื่อนที่หรือไม่ก็ได้	5. ความหมายของคำกริยา บอกการเคลื่อนที่อาจบอก ลักษณะอาการในการ เคลื่อนที่ และอาการ ลักษณะอื่น ๆ อีกได้หลาย อย่าง เช่น เครื่องมือ ความเร็ว ทิศทาง ฯลฯ

3. การศึกษาคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทย

คำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทย เป็นคำกริยาชนิดหนึ่งซึ่งมีลักษณะที่น่าสนใจศึกษา
แม้จะยังไม่มีการศึกษาไว้อย่างละเอียด แต่ก็มีผู้กล่าวถึงคำกริยาชนิดนี้ไว้ 3 คนคือ

กัญจน สิ้นขวานนท์

พงษ์ศรี เลขวิวัฒน์

นววรรณ พันธเมธา

ต่อไปนี้จะวิจัยจะได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทยของ
นักไวยากรณ์ทั้ง 3 นี้ พอสังเขป

3.1 กัญจนา สินธวานนท์

กัญจนา สินธวานนท์ กล่าวถึงคำกริยาของการเคลื่อนที่ในภาษาไทย (1969: 129 - 133) 5 คำ คือ "วิ่ง ขับ เดิน แล่น บิน" ว่าคำเหล่านี้แม้จะมีโครงสร้างผิวต่างกัน แต่ก็มีความสัมพันธ์กันในโครงสร้างลึก คำกริยาทั้ง 5 คำต้องปรากฏกับการก A (Agentive) และอาจปรากฏกับการก O (Objective) หรือ L (Location) การกใดการกหนึ่ง หรือทั้ง 2 การกก็ได้ ดังที่ได้กำหนดกรอบการกของคำกริยาทั้ง 5 คำ ดังนี้ [— A(O)(L)] (Kanchana Sindhavanandha 1969: 129)

ความสัมพันธ์กันของคำกริยาเหล่านี้ก็คือ "วิ่ง และ เดิน" เป็นศูนย์กลางในโครงสร้างลึกของคำกริยาทั้ง 5 คำ การใช้คำ "วิ่ง เดิน ขับ แล่น บิน" ในโครงสร้างผิวขึ้นอยู่กับการกผู้รับว่าจะ เป็น รถ รถไฟ เรือ เรือบิน หรือเครื่อง (Kanchana Sindhavanandha 1969: 132 - 133) เช่น ถ้าการกผู้รับ คือ "เรือบิน" จะใช้กริยา "บิน และ ขับ" ได้ ถ้าการกผู้รับ คือ รถไฟ จะใช้คำกริยา "แล่น วิ่ง ขับ" ได้ ฯลฯ (Kanchana Sindhavanandha 1969: 133)

คำกริยา 3 คำ คือ "ขับ แล่น เดิน" สามารถเลือกการกผู้กระทำเป็นประธานของประโยคโดยมีการกผู้รับอยู่ในประโยคควยไค (Kanchana Sindhavanandha 1969: 132) และมีความหมายว่า "ทำให้การกผู้รับเคลื่อนที่" เช่น "ภารโรงขับรถ" ภารโรงเป็นการกผู้กระทำ รถเป็นการกผู้รับ ประโยคนี้มีความหมายว่า "ภารโรงทำให้รถแล่น" (Kanchana Sindhavanandha 1965: 129)

คำกริยา 4 คำ คือ "แล่น วิ่ง เดิน บิน" สามารถเลือกการกผู้รับเป็นประธานของประโยคได้ (ในลักษณะประโยคกรรม) (Kanchana Sindhavanandha 1969: 132) เช่น "รถแล่น รถวิ่ง เครื่องเดิน เรือบินบิน" คำ "รถ เครื่อง และ เรือบิน" ในประโยคทั้ง 4 นี้เป็นการกผู้รับ

กัญจนา สินธวานนท์ กล่าวว่า ถ้าคำกริยาออกการเคลื่อนที่ปรากฏร่วมกับนามวลีที่เป็นสิ่งมีชีวิต นามวลีนั้นก็เป็นการกผู้กระทำ แต่ถ้าปรากฏร่วมกับนามวลีที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิต นามวลีนั้นก็เป็นการกผู้รับ เช่น "เดิน" อาจปรากฏร่วมกับการกผู้รับในประโยค "เครื่องเดิน" และ

ปรากฏรวมกับการผูกกระทำในประโยค "การโรงเดิน" ก็ได้ (Kanchana Sindhavanandha 1969: 132)

3.2 พงษ์ศรี เลชะวัฒนะ

พงษ์ศรี เลชะวัฒนะ (1970: 152 - 157) กล่าวว่า โดยทั่วไปคำกริยาบอกการเคลื่อนที่และคำกริยาบอกทิศทางจะปรากฏรวมกัน เมื่ออุกริยา 2 ชนิดนี้ปรากฏรวมกัน พงษ์ศรี เลชะวัฒนะ เห็นว่า คำนามบอกสถานที่ที่ปรากฏในประโยคจะสัมพันธ์กับคำกริยาบอกทิศทาง มิได้สัมพันธ์กับคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ก. สุกา ไป โรงเรียน
ข. สุกา ออก จาก บ้าน
ค. สุกา ขึ้น รถเมลล์ (Pongsri Lekawatana 1970: 154)
2. ก. สุกา วิ่ง ไป โรงเรียน
ข. สุกา เดิน (ออก จากบ้าน)
ค. สุกา กระโดด ขึ้น (รถเมลล์) (Pongsri Lekawatana 1970: 155)

ประโยคชุดที่ 1 แสดงว่าคำนามบอกสถานที่ที่ปรากฏรวมกับคำกริยาบอกทิศทาง ไป ออก และขึ้น ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ พงษ์ศรี เลชะวัฒนะ ก็คิดว่า คำนามบอกสถานที่ในประโยคชุดที่ 2 น่าจะสัมพันธ์กับคำกริยาบอกทิศทาง ไป ออก และขึ้น มิใช่สัมพันธ์กับคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ วิ่ง เดิน กระโดด

หลักฐานที่สนับสนุนความเห็น เช่นนี้อีกประการหนึ่งก็คือ เมื่อคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ วิ่ง เดิน กระโดด ปรากฏรวมกับคำนามที่บอกสถานที่ คำนามนั้นจะบ่งบริเวณ คำกริยาบอกการเคลื่อนที่จะไม่ปรากฏรวมกับคำนามบอกจุดหมาย หรือแหล่งเดิม ดังตัวอย่างประโยคชุดที่ 3

3. ก. สุกา วิ่ง ที่ โรงเรียน
ข. สุกา เดิน ที่ บ้าน
ค. สุกา กระโดด ที่ รถเมลล์ (Pongsri Lekawatana 1970: 156)

แต่คำนามบอกสถานที่ในตัวอย่างประโยคชุดที่ 2 ล้วนมีการจดหมายหรือแหล่งเดิม ฉะนั้นคำนามบอกสถานที่เหล่านี้จึงน่าจะสัมพันธ์กับคำกริยาบอกทิศทาง มิใช่สัมพันธ์กับคำกริยาบอกการเคลื่อนที่

3.3 นวัตรณ พันธุมธา

นวัตรณ พันธุมธา กล่าวถึงคำกริยาแสดงอาการที่เคลื่อนที่ (นวัตรณ พันธุมธา 2525: 9 - 10) ว่า กริยาแสดงอาการอาจจะแสดงอาการที่เคลื่อนที่หรืออาการที่อยู่กับที่ ตัวอย่างคำกริยาแสดงอาการที่เคลื่อนที่ เช่น กระโจน กระโดด วิ่ง ถลา บิน ฯลฯ

คำกริยาแสดงอาการที่เคลื่อนที่นั้นจะแสดงการเคลื่อนที่ไปในทิศทางต่าง ๆ อาจแสดงการเคลื่อนขึ้น เช่น ปีน ขึ้น ไต่ แสดงการเคลื่อนลง เช่น ลง หยด ตก แสดงการเข้าไป-หา เช่น ถึง เข้า แสดงการออกห่าง เช่น ผละ ออก แสดงการเคลื่อนเป็นวงกลม เช่น หมุน วน แสดงการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว เช่น พุ่ง รี โผ แสดงการเคลื่อนที่อย่างช้า ๆ เช่น คลาน ไต่ ย่อง

นอกจากนี้ คำกริยาบอกการเคลื่อนที่อาจมีหน่วยนามที่หมายถึงจุดหมายหรือแหล่งเดิมของกริยารวมอยู่ด้วย (นวัตรณ พันธุมธา: 10)

4. เปรียบเทียบลักษณะคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ตามความเห็นของ กัญญา สินธวานนท์ พงษ์ศรี เลชะวิฑณะ และ นวัตรณ พันธุมธา

จากการศึกษาเรื่องคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ของนักไวยากรณ์ทั้ง 3 จะเห็นว่า นักไวยากรณ์แต่ละคนกำหนดขอบเขตของคำกริยาชนิดนี้ไว้แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบลักษณะคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทย ตามความเห็นของ กัญญา พงษ์ศรี และ นวัตรณ

กัญญา	พงษ์ศรี	นวัตรณ
1. แสดงการเคลื่อนที่ของการกระทำ (Agent) หรือ การกรับ (Object) ก็ได้	แสดงการเคลื่อนที่ของการกระทำ (Agent)	แสดงการเคลื่อนที่ของการกระทำ (Agent) หรือ การกรับ (Object) ก็ได้
2. แสดงการกระทำของการกระทำซึ่งทำให้การกรับเคลื่อนที่	-	-

กัญจน	พงษ์ศรี	นวรรณ
3.	-	ไม่มีความหมายบอกทิศทาง อาจมีความหมายบอกทิศทาง เช่น ขึ้น ลง
4.	-	มีความหมายบอกลักษณะ อาการของการเคลื่อนที่ เช่น กระโดด อาจมีความหมายบอกลักษณะ อาการของการเคลื่อนที่ เช่น คลาน

กัญจน สิ้นธวานท์ กำหนดขอบเขตของคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทยไว้กว้างกว่าผู้อื่น กล่าวคือรวมคำกริยาที่แสดงการกระทำของการกผู้กระทำซึ่งกระทำใ้การกผู้รับเคลื่อนที่ไว้ในคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ด้วย ซึ่งลักษณะนี้คล้ายกับความเห็นของ ฟิลล์มอร์ และ นิลเซน ส่วน พงษ์ศรี เลชะวัตนะ และ นวรรณ พันธุมธา แยกคำกริยาที่แสดงการกระทำของการกผู้กระทำซึ่งกระทำใ้การกผู้รับเคลื่อนที่ไว้เป็นอีกชนิดหนึ่งต่างหาก ซึ่งแนวความคิดนี้คล้ายกับความเห็นของ ลองเอเจอร์

จากการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเรื่อง "คำกริยาบอกการเคลื่อนที่" ของนักไวยากรณ์ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าลักษณะร่วมกันประการสำคัญที่นักไวยากรณ์ทุกคนกล่าวถึงก็คือ คำกริยาชนิดนี้จะแสดงการเคลื่อนที่ของนามวลี และนักไวยากรณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าคำกริยาชนิดนี้จะปรากฏรวมกับการลงเสียง และการกจุดหมายใด

การจำแนกคำกริยาบอกการเคลื่อนที่ในภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาขอบเขตของคำกริยาชนิดนี้ตามแนวความคิดของ กัญจน สิ้นธวานท์ และได้ตั้งชื่อประเภทย่อยของคำกริยาชนิดนี้ตามแนวความคิดของ นิลเซน อย่างไรก็ตามยังมีข้อปลีกย่อยบางประการที่แตกต่างกันอยู่บ้าง ดังจะได้อธิบายถึงในบทที่ 4*

*ดูรายละเอียดในบทที่ 4 หน้า 38 - 94.